

กาลาเทีย (TNBT)

กาลาเทีย

กาลาเทีย 1

คำทักทายและคำอวยพร

¹ จดหมายนี้เขียนโดย เปาโล ผู้เป็นอัครทูต (ไม่ใช่มนุษย์แต่งตั้ง หรือมนุษย์เป็นตัวแทนแต่งตั้ง แต่พระเยซูผู้เป็นพระศิโรอารีย์และพระเจ้าผู้เป็นพ่อ ผู้ได้ให้พระเยซูเป็นขึ้นมาจากความตาย เป็นผู้แต่งตั้ง) ² และพี่น้องทั้งหลายที่อยู่กับข้าพเจ้า เขียนจดหมายนี้ถึง ชุมชนของพระเจ้าที่อยู่ในมณฑลกาลาเทีย ³ ขอให้พระคุณ สันติภาพ และสันติสุขจากพระเจ้าผู้เป็นพ่อ และพระเยซูผู้เป็นพระศิโรอารีย์ พระเจ้าผู้เป็นนายของเรา ⁴ ผู้ได้สละพระองค์เพราะความผิดบาป ที่อยู่ในอำนาจของ กิเลส ตัณหา อุปาทาน และอวิชชาของเราทั้งหลาย เพื่อช่วยเราให้พ้นจากยุคปัจจุบันอันชั่วร้าย ตามใจของพระเจ้าผู้เป็นพ่อของเรา จงอยู่กับพวกท่านทั้งหลายเถิด ⁵ ขอให้พระเจ้าจงมีสง่าราศีตลอดไป สาธุ

บารมีของพระเจ้ามีอย่างเดียว

⁶ ข้าพเจ้าประหลาดใจมาก ที่พวกท่านได้ทิ้งพระองค์ไปอย่างรวดเร็ว พระองค์ได้เรียกท่านมา โดยพระคุณของพระเจ้าผู้เป็นพระศิโรอารีย์ และได้ไปหาบารมีอื่น ⁷ ความจริงแล้ว บารมีอื่นไม่มี แต่ว่ามีบางคน ทำให้ท่านยุ่งยาก และต้องการที่จะบิดเบือนบารมีของพระเจ้าผู้เป็นพระศิโรอารีย์ ⁸ แม้แต่พวกเราเองหรือ เทวดาหน้าไหน ถ้าเผยแพร่บารมีอื่นให้แก่พวกท่าน ซึ่งขัดแย้งกับบารมีของพระเจ้าที่เราได้เผยแพร่ให้แก่พวกท่านไปแล้ว ก็ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง ⁹ ตามที่เราได้กล่าวไว้ก่อนแล้ว บัดนี้ข้าพเจ้าขอพูดอีกว่า ถ้าผู้ใดเผยแพร่บารมีอื่นให้กับพวกท่านที่ขัดแย้งกับบารมีของพระเจ้าที่พวกท่านได้รับไว้แล้ว ผู้นั้นจะต้องถูกสาปแช่ง

¹⁰ บัดนี้ข้าพเจ้ากำลังพูดเพื่อเอาใจมนุษย์หรือ? หรือข้าพเจ้าทำให้เป็นที่พอใจของพระเจ้า ข้าพเจ้าอุตส่าห์ประจบประแจงมนุษย์หรือ? ถ้าข้าพเจ้ากำลังประจบประแจงมนุษย์อยู่ ข้าพเจ้าก็ไม่ใช่นักรับใช้ของพระเจ้าผู้เป็นพระศิโรอารีย์

เบื้องหลังชีวิตของเปาโล

11 พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าอยากให้ท่านรู้ว่า บารมีของพระเจ้าที่ข้าพเจ้าได้เผยแพรไปแล้วนั้นไม่ใช่ของมนุษย์¹² เพราะว่าข้าพเจ้าไม่ได้รับบารมีนั้นจากมนุษย์ ไม่มีมนุษย์คนใดสอนข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าได้รับบารมีนั้นโดยพระเยซูผู้เป็นพระศรีอารีย์ ได้สำแดงแก่ข้าพเจ้า¹³ เพราะพวกท่านก็ได้ยินถึงชีวิตในหนหลังของข้าพเจ้าแล้วว่า เมื่อข้าพเจ้ายังอยู่ในลัทธิยูดายนั้น ข้าพเจ้าได้ข่มเหงชุมชนของพระเจ้าอย่างร้ายแรงเหลือเกิน และพยายามที่จะทำลายให้สิ้นไป¹⁴ และเมื่อข้าพเจ้าอยู่ในลัทธิยูดายนั้น ข้าพเจ้าได้ก้าวหน้าเกินกว่าเพื่อนฝูงหลายคน ที่มีอายุรุ่นราวคราวเดียวกัน และที่เป็นชนชาติเดียวกัน เพราะเหตุที่ข้าพเจ้ามีหัวรุนแรง มากกว่าเขาในเรื่องขนบธรรมเนียมแห่งบรรพบุรุษของข้าพเจ้า¹⁵ แต่เมื่อพระเจ้าผู้ได้เลือกสรรข้าพเจ้าไว้ตั้งแต่ครรภ์มารดา และได้เรียกข้าพเจ้าโดยพระคุณของพระองค์ พระองค์พอใจ¹⁶ ที่จะสำแดงพระโอรสของพระองค์แก่ข้าพเจ้า เพื่อให้ข้าพเจ้าเผยแพร່เรื่องพระโอรสขององค์แก่คนต่างชาตินั้น ในตอนนั้น ข้าพเจ้าก็ไม่ได้ปรึกษากับมนุษย์คนใดเลย¹⁷ ข้าพเจ้าก็ไม่ได้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม เพื่อพบกับผู้ที่เป้นอัครทูตก่อนข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าได้ออกไปยังประเทศอาระเบีย แล้วก็กลับมายังเมืองดามัสกัสอีก

18 สามปีต่อมา ข้าพเจ้าขึ้นไปหาเปโตรที่กรุงเยรูซาเล็ม และพักอยู่กับท่านสิบห้าวัน¹⁹ และข้าพเจ้าไม่ได้พบอัครทูตคนอื่น ๆ เลย นอกจากยากอบน้องชายของพระเจ้าผู้เป็นนาย²⁰ (เรื่องที่ข้าพเจ้าเขียนมาถึงพวกท่านนี้ พระเจ้าเป็นพยานได้ว่า ข้าพเจ้าไม่ได้โกหกเลย)²¹ หลังจากนั้นข้าพเจ้าก็เข้าไปในมณฑลซีเรียและซีลีเซีย²² ข้าพเจ้าไม่ได้พบกับชุมชนของพระเจ้าในมณฑลยูเดียเลย²³ เขาเพียงแต่ได้ยินว่า “ผู้ที่แต่ก่อนเคยข่มเหงเรา บัดนี้ได้เผยแพรความเชื่อซึ่งเขาได้เคยพยายามทำลายนั้น”²⁴ พวกเขาได้ยกย่องสรรเสริญพระเจ้ายิ่งเพราะข้าพเจ้าเป็นเหตุ

กาลาเทีย 2

อัครทูตอื่น ๆ รับรองเปาโล

1 สิบสี่ปีต่อมา ข้าพเจ้ากับบาร์นาบัสได้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มอีก และพาติตัสไปด้วย² ข้าพเจ้าขึ้นไปตามที่พระเจ้าได้สำแดงแก่ข้าพเจ้า และข้าพเจ้าได้เล่าเรื่องบารมีของพระเจ้าที่ข้าพเจ้าเผยแพรแก่คนต่างชาติให้เขาฟัง แต่ได้เล่าให้คนสำคัญฟังเป็นการส่วนตัว เกรงว่าข้าพเจ้าอาจจะวิ่งแข่งกัน หรือวิ่งแล้วไม่ได้ประโยชน์อะไร³ แต่ถึงแม้ติตัสซึ่งอยู่กับข้าพเจ้าจะเป็นคนกรีก เขาก็ไม่ได้ถูกบังคับให้เข้าสุหนัต⁴ ตามคำแนะนำของพี่น้องจอมปลอมที่ได้ลอบเข้ามา เพื่อจะสอดแนมดูเสรีภาพซึ่งเรามีในพระเยซูผู้เป็นพระศรีอารีย์ เพราะพวกเขาหวังจะเอาเราไปเป็นทาส⁵ แต่พวกเราไม่ได้ยอมอ่อนข้อให้กับเขาแม้แต่ชั่วโมงเดียว เพื่อให้ความจริงของบารมีนั้นดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายต่อไป⁶ และจากพวกเหล่านั้นที่เขาถือว่าเป็นคนสำคัญ (เขาจะเคยเป็นอะไรมาก่อนก็ตาม ก็ไม่สำคัญอะไรสำหรับข้าพเจ้าเลย พระเจ้าไม่ได้เห็นแก่หน้าผู้

ใด) คนเหล่านั้นซึ่งเขาถือว่าเป็นคนสำคัญ ไม่ได้เพิ่มเติมสิ่งหนึ่งสิ่งใดให้แก่ข้าพเจ้าเลย⁷ แต่ตรงกันข้าม เมื่อเขาเห็นว่า ข้าพเจ้าได้รับมอบให้เผยแผ่บาร์มีของพระเจ้าแก่คนเหล่านั้นที่ไม่ถือพิธีเข้าสุหนัต เหมือนกันกับเปโตรได้รับมอบหมายให้เผยแผ่บาร์มีของพระเจ้าแก่คนที่ถือพิธีเข้าสุหนัต⁸ (เพราะว่า พระเจ้าผู้ได้คลใจเปโตรให้เป็นอัครทูตไปหาพวกที่ถือพิธีเข้าสุหนัต ก็ได้คลใจข้าพเจ้าให้ไปหาคนต่างชาติเหมือนกัน)⁹ เมื่อยากอบ เคฟาสและยอห์น ผู้ที่เขานับถือว่าเป็นหลักได้เห็นพระคุณซึ่งมอบให้แก่ข้าพเจ้าแล้ว ก็ได้จับมือขวาของข้าพเจ้ากับบาร์นาบัส แสดงว่าเราเป็นเพื่อนร่วมงานกัน เพื่อให้เราไปหาคนต่างชาติ และคนเหล่านั้นจะไปหาพวกที่ถือพิธีเข้าสุหนัต¹⁰ คนเหล่านั้นขอแต่เพียงไม่ให้เรали่มนึกถึงคนยากจน ซึ่งเป็นสิ่งที่ข้าพเจ้ากระตือรือร้นที่จะทำอยู่แล้ว

เปาโลถือว่าเปโตรที่เมืองอันติโอก

¹¹ แต่เมื่อเปโตรมาถึงเมืองอันติโอกแล้ว ข้าพเจ้าก็ได้คัดค้านท่านซึ่ง ๆ หน้า เพราะว่าท่านได้ทำผิดอย่างแน่อน¹² เพราะวก่อนที่คนของยากอบจะมาถึงนั้น ท่านได้กินอยู่ด้วยกันกับคนต่างชาติ แต่พอคนพวกนั้นมาถึง ท่านก็ปลีกตัวออกไปอยู่ต่างหาก เพราะเกรงใจพวกที่ถือพิธีเข้าสุหนัต¹³ และพวกยิวคนอื่น ๆ ก็ได้สร้างทำตามท่านเหมือนกัน แม้แต่บาร์นาบัสก็สร้างทำตามคนเหล่านั้นไปด้วย¹⁴ แต่เมื่อข้าพเจ้าเห็นว่าเขาไม่ได้ทำตามความจริงแห่งบาร์มีของพระเจ้านั้น ข้าพเจ้าจึงได้พูดกับเปโตรต่อหน้าคนทั้งหลายว่า “ในเมื่อพวกท่านที่เป็นคนยิวใช้ชีวิตตามอย่างคนต่างชาติ ไม่ใช่ตามอย่างพวกยิว ทำไมพวกท่านจึงบังคับคนต่างชาติให้ใช้ชีวิตตามอย่างพวกยิวเล่า”

พวกยิวและคนต่างชาติไม่แตกต่างกัน

¹⁵ พวกเราผู้เป็นยิวโดยกำเนิด ไม่ใช่คนต่างชาติที่ถือว่าเป็นคนบาป อยู่ใต้อำนาจของ กิเลส ตัณหา อูปาทาน และอวิชชา¹⁶ ก็ยังรู้ว่าไม่มีผู้ใดเป็นคนบุญได้ โดยการทำตามบัญญัติหรือศีล แต่เป็นคนบุญได้โดยความเชื่อฟังอาศัยในพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์เท่านั้น แม้แต่เราเองก็มีความเชื่อฟังอาศัยในพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ เพื่อเราจะได้เป็นคนบุญโดยความเชื่อฟังอาศัยในพระผู้เป็นพระศรีอาริย์ ไม่ใช่โดยการทำตามบัญญัติหรือศีล เพราะว่าโดยการทำตามบัญญัติหรือศีลนั้น “ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดเป็นคนบุญได้เลย”

ความตายและชีวิตใหม่

¹⁷ แต่ถ้าในขณะที่เรากำลังอุทิศส่าห้จะเป็นคนบุญในความหลุดพ้นขั้นที่หนึ่งโดยพระผู้เป็นพระศรีอาริย์นั้น เราเองยังปรากฏเป็นคนที่มียาบาป อยู่ใต้อำนาจของ กิเลส ตัณหา อูปาทาน และอวิชชา พระผู้เป็นพระศรีอาริย์จะเป็นผู้ส่งเสริมบาปหรือไม่ มีทางเป็นเช่นนั้นอย่างแน่อน¹⁸ เพราะว่าถ้าข้าพเจ้าก่อสร้างที่ข้าพเจ้าได้รื้อทำลายลงแล้วขึ้นมาอีก ข้าพเจ้าก็ส่อตัวเองว่าเป็นผู้ทำผิด¹⁹ เหตุว่าโดยบัญญัติหรือศีลนั้น ข้าพเจ้าได้ตายจากมันไปแล้ว เพื่อข้าพเจ้าจะได้มีชีวิตอยู่กับพระเจ้า²⁰ ข้าพเจ้าถูกตรึงไว้กับพระผู้เป็นพระศรีอาริย์แล้ว ข้าพเจ้าเองไม่มีชีวิตอยู่ต่อไป แต่พระผู้เป็นพระศรีอาริย์ต่างหากที่มีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า

และชีวิตที่ข้าพเจ้าดำเนินอยู่ในร่างกายขณะนี้ ข้าพเจ้าดำเนินอยู่ด้วยความเชื่อฟังอาศัยในพระโอรัสของพระเจ้า ผู้ได้มีพรหมวิหารสี่ อันได้แก่ เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขาต่อข้าพเจ้า และได้สละตัวเองของพระองค์เพื่อข้าพเจ้า²¹ ข้าพเจ้าไม่ได้ทำให้พระคุณของพระเจ้าเป็นที่ยกเลิก เพราะว่าถ้าความหลุดพ้นขั้นที่หนึ่งเกิดจากบัญญัติหรือศีลแล้ว พระผู้เป็นพระศรีอารียก็ตายโดยไม่มีประโยชน์อะไร

กาลาเทีย 3

บัญญัติหรือศีลและความเชื่อฟังอาศัยในพระเจ้า

¹ โอ ชาวกาลาเทียผู้โง่เขลาเอ๋ย ใครสะกดจิตของท่านให้เห็นผิดเป็นชอบไปได้ ทั้ง ๆ ที่ภาพการตรึงของพระเยซูผู้เป็นพระศรีอารียปรากฏอยู่ต่อหน้าต่อตาพวกท่านแล้ว ² ข้าพเจ้าอยากรู้ข้อหนึ่งจากพวกท่านว่า พวกท่านได้รับพระวิญญาณโดยการทำตามบัญญัติหรือศีลหรือไม่? หรือได้รับโดยการฟังด้วยความเชื่อฟังอาศัยในพระเจ้า ³ พวกท่านโง่เขลาขนาดนั้นหรือไม่? เมื่อพวกท่านเริ่มต้นโดยฝ่ายพระวิญญาณแล้ว บัดนี้พวกท่านจะจบลงโดยฝ่ายเนื้อหนังหรือไม่? ⁴ พวกท่านได้รับประสบการณ์อย่างมากมายโดยไม่มีประโยชน์หรือไม่? ถ้าเป็นการไม่มีประโยชน์จริง ๆ แล้ว ⁵ พระเจ้าผู้ประทานพระวิญญาณแก่พวกท่าน และทำการอัศจรรย์ท่ามกลางพวกท่าน พระองค์ได้ทำเช่นนั้นเพราะว่าพวกท่านได้ทำตามบัญญัติหรือศีลหรือไม่? หรือโดยการฟังด้วยความเชื่อฟังอาศัยในพระเจ้า

ความเชื่อของอับราฮัม

⁶ ตามที่อับราฮัม “ได้เชื่อฟังอาศัยในพระเจ้า” และ “และพระองค์นับว่าท่านเป็นคนบุญ ในความหลุดพ้นขั้นที่หนึ่งของท่าน” ⁷ ถ้าเช่นนั้นพวกท่านจงรู้ว่า คนที่เชื่อฟังอาศัยนั้นแหละเป็นลูกหลานของอับราฮัม ⁸ และพระคัมภีร์นั้นรู้ล่วงหน้าว่า พระเจ้าจะให้คนต่างชาติเป็นคนบุญด้วยความเชื่อฟังอาศัยในพระเจ้า จึงได้เผยแพร่มิซของพระเจ้าแก่อับราฮัมล่วงหน้าว่า “ชนชาติทั้งหลายจะได้รับพรเพราะเจ้า” ⁹ เหตุฉะนั้นคนที่เชื่อฟังอาศัยในพระเจ้าจึงได้รับพรร่วมกับอับราฮัมผู้ที่เชื่อฟังอาศัยในพระเจ้า

การฟังบัญญัติหรือศีลและความเชื่อ

¹⁰ เพราะว่าคนทั้งหลายที่ฟังการทำตามบัญญัติหรือศีลก็ถูกสาปแช่ง เพราะมีคำเขียนไว้ว่า “ทุกคนที่ไม่ได้ทำตามทุกข้อความที่เขียนไว้ในหนังสือธรรมบัญญัติก็ถูกสาปแช่ง” ¹¹ แต่เป็นที่รู้แจ้งอยู่แล้วว่า ไม่มีมนุษย์คนใดเป็นคนบุญในสายตาของพระเจ้าโดยบัญญัติหรือศีลได้เลย เพราะว่า “คนบุญจะมีชีวิตอยู่ด้วยความเชื่อฟังอาศัยในพระเจ้า” ¹² แต่บัญญัติหรือศีลไม่ได้อาศัยความเชื่อฟังอาศัยในพระเจ้า เพราะ “ผู้ที่ประพฤติตามบัญญัติหรือศีล ก็จะได้ชีวิตอยู่โดยบัญญัติหรือศีลนั้น” ¹³ พระผู้เป็นพระศรีอารียได้ให้เราพ้นความสาปแช่งแห่งบัญญัติหรือศีล โดยการที่พระองค์ยอมถูกสาปแช่งเพื่อเรา (เพราะมีคำเขียนไว้ว่า “ทุกคนที่ต้องถูกแขวนไว้บนต้นไม้ก็ต้องถูกสาปแช่ง”) ¹⁴ เพื่อพระพรของอับราฮัมจะได้มาถึงคนต่าง

ชาติทั้งหลาย เพราะพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ เพื่อเราจะได้รับคำสัญญาแห่งพระวิญญาณโดยความเชื่อ
พึ่งอาศัยในพระเจ้า

บัญญัติหรือศีลและคำสัญญา

15 พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอยกตัวอย่างของมนุษย์สักเรื่องหนึ่ง ถึงแม้ว่าเป็นคำสัญญาของมนุษย์
เมื่อได้รับรองกันแล้วก็ไม่มีใครใดจะล้มเลิกหรือเพิ่มเติมขึ้นอีกได้ 16 คำสัญญาทั้งหลายที่ได้ให้ไว้กับอับราฮัม
และเชื้อสายของท่านนั้น พระองค์ไม่ได้กล่าวว่า “และแก่เชื้อสายทั้งหลาย” เหมือนดังพูดกับหลายคน
แต่พูดกับคนเดียวคือ “แก่เชื้อสายของเจ้า” ซึ่งเป็นพระผู้เป็นพระศรีอาริย์ 17 แต่ข้าพเจ้าว่าอย่างนี้ว่า
บัญญัติหรือศีลซึ่งมาภายหลังถึงสี่ร้อยสามสิบปี จะทำลายพันธสัญญาที่พระเจ้าได้ตั้งไว้เมื่อก่อนนั้น ให้เป็น
ที่ยกเลิกไม่ได้ 18 เพราะว่าถ้าได้รับมรดกโดยบัญญัติหรือศีล ก็ไม่ใช่ได้โดยคำสัญญาอีกต่อไป แต่พระเจ้า
ให้มรดกนั้นให้แก่อับราฮัมโดยคำสัญญา

จุดประสงค์ของบัญญัติ

19 ถ้าเช่นนั้นมิบัญญัติหรือศีลไว้เพื่ออะไร ที่เพิ่มบัญญัติหรือศีลไว้ก็เพื่อจะได้เห็นว่าผู้ฝ่าฝืนนั้น
เป็นคนมีบาป อยู่ใต้อำนาจของ กิเลส ตัณหา อุปาทาน และอวิชชา จนกว่าเชื้อสายที่ได้รับคำสัญญานั้นจะ
มาถึง และพวกทูตสวรรค์ได้ตั้งบัญญัติหรือศีลนั้นไว้โดยมือของคนกลาง 20 ส่วนคำสัญญานั้น พระเจ้าได้
ให้ไว้แก่อับราฮัมโดยพระองค์เองโดยตรง จึงไม่จำเป็นที่จะต้องมีคนกลางแต่อย่างใด

21 ถ้าเช่นนั้นบัญญัติหรือศีลขัดแย้งกับคำสัญญาของพระเจ้าหรือ? ไม่เป็นเช่นนั้นแน่นอน
เพราะว่าถ้าตั้งบัญญัติหรือศีลอันสามารถทำให้คนมีชีวิตอยู่ได้ การเป็นคนบุญในความหลุดพ้นขั้นที่หนึ่ง
นั้นก็จะมีได้โดยบัญญัติหรือศีลนั้นจริง 22 แต่พระคัมภีร์ได้ระบุว่า ทุกคนอยู่ในความบาป อยู่ใต้อำนาจของ
กิเลส ตัณหา อุปาทาน และอวิชชา เพื่อจะประทานตามคำสัญญาแก่คนทั้งหลายที่เชื่อ โดยอาศัยความเชื่อ
พึ่งอาศัยในพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์เป็นหลัก

สภาพของมนุษย์ก่อนที่พระเยซูมา

23 ก่อนที่ความเชื่อพึ่งอาศัยในพระเจ้าจะมานั้น เราถูกบัญญัติหรือศีลกักตัวไว้ ถูกกั้นเขตไว้จน
กว่าความเชื่อพึ่งอาศัยในพระเจ้าจะปรากฏภายหลัง 24 เพราะฉะนั้น บัญญัติหรือศีลจึงควบคุมเราไว้จน
พระผู้เป็นพระศรีอาริย์มา เพื่อเราจะได้เป็นคนบุญโดยความเชื่อพึ่งอาศัยในพระเจ้า 25 แต่บัดนี้ความเชื่อ
พึ่งอาศัยในพระเจ้านั้นได้มาแล้ว เราจึงไม่ได้อยู่ใต้อำนาจของผู้ควบคุมอีกต่อไปแล้ว 26 เพราะว่าท่าน
ทั้งหลายเป็นลูกของพระเจ้าโดยความเชื่อพึ่งอาศัยในพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ 27 เพราะเหตุว่า คนรับ
พิธีมุดน้ำเข้าในพระผู้เป็นพระศรีอาริย์แล้ว จะได้สวมชีวิตพระผู้เป็นพระศรีอาริย์นั้น 28 เขาจะไม่เป็นยิว
หรือกรีก จะไม่เป็นทาสหรือไท จะไม่เป็นชายหรือหญิง เพราะว่าท่านทั้งหลายเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
ในพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์แล้ว 29 และถ้าพวกท่านเป็นของพระผู้เป็นพระศรีอาริย์แล้ว พวกท่านก็เป็น
เชื้อสายของอับราฮัม คือเป็นผู้รับมรดกตามคำสัญญา

กาลาเทีย 4

ความแตกต่างระหว่างการเป็นบุตรธิดาและการเป็นทาส

¹ ข้าพเจ้าหมายความว่า ตราบใดที่ทนายายังเป็นเด็กอยู่เขาก็ไม่ต่างอะไรกับทาสเลย ถึงแม้ว่าเขาจะเป็นเจ้าของทรัพย์สินสมบัติทั้งหลายก็ตาม ² แต่เขาก็อยู่ใต้บังคับของผู้ปกครอง และผู้ดูแล จนถึงเวลาที่พ่อได้กำหนดไว้ ³ ฝ่ายเราก็เหมือนกัน เมื่อเป็นเด็กอยู่ เราก็คือทาสอยู่ใต้บังคับของกฎพิธีศาลแห่งสากลจักรวาล ⁴ แต่เมื่อครบกำหนดแล้ว พระเจ้าก็ใช้พระโอรสของพระองค์มาเกิดจากผู้หญิง และถือกำเนิดไต่บัญญัติหรือศีล ⁵ เพื่อจะไถ่คนเหล่านั้นที่อยู่ใต้อาณัติหรือศีล เพื่อให้เราได้รับฐานะเป็นลูก ⁶ และเมื่อท่านเป็นลูกแล้ว พระเจ้าจึงใช้พระวิญญาณแห่งพระโอรสของพระองค์เข้ามาในใจของเรา เราจึงเรียกพระเจ้าว่าพ่อ ⁷ เหตุฉะนั้นพวกท่านจึงไม่ใช่ทาสอีกต่อไป แต่เป็นลูก และถ้าเป็นลูกแล้วพวกท่านก็เป็นทายาทของพระเจ้า

เปาโลเป็นห่วงชาวกาลาเทีย

⁸ แต่ก่อนนี้เมื่อท่านทั้งหลายยังไม่รู้จักพระเจ้า พวกท่านเป็นทาสของสิ่งที่โดยสภาพแล้วไม่ใช่แม่ แต่เทพเจ้าเลย ⁹ แต่บัดนี้เมื่อพวกท่านรู้จักพระเจ้าแล้ว หรือที่ถูกต้องคือพระเจ้ารู้จักพวกท่านแล้ว ทำไมพวกท่านจึงจะกลับไปหากฎพิธีศาลซึ่งอ่อนแอ และอนาถา และอยากจะเป็นทาสของสิ่งเหล่านั้นอีก ¹⁰ พวกท่านถือวัน เดือน ฤกษ์ และปี ¹¹ ข้าพเจ้าเกรงว่าการที่ข้าพเจ้าได้ทำเพื่อพวกท่านนั้นจะไม่ได้ประโยชน์อะไร

ความสัมพันธ์ระหว่างเปาโลและชาวกาลาเทีย

¹² พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าวิงวอนให้พวกท่านเป็นเหมือนกับข้าพเจ้า เพราะว่าข้าพเจ้าก็ได้เป็นอย่างพวกท่านแล้วเหมือนกัน พวกท่านไม่ได้ทำผิดต่อข้าพเจ้าเลย ¹³ พวกท่านรู้ว่าตอนที่ข้าพเจ้าเผยแพร่บารมีของพระเจ้ากับพวกท่านนั้น ก็เพราะการป่วยไข้ทางกาย ¹⁴ และแม้ว่าสภาพของข้าพเจ้าจะเป็นการลองใจพวกท่าน พวกท่านก็ไม่ได้ดูหมิ่น หรือรังเกียจข้าพเจ้าเลย แต่ได้ต้อนรับข้าพเจ้าประหนึ่งว่าเป็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้า หรือประหนึ่งว่าข้าพเจ้าเป็นพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์เสียเอง ¹⁵ พวกท่านลืมความดีอกดีใจของพวกท่านแล้วหรือ? เพราะข้าพเจ้าเป็นพยานให้พวกท่านได้ว่า ถ้าเป็นไปได้ พวกท่านก็คงจะควักดวงตาของท่านออกให้ข้าพเจ้า ¹⁶ ข้าพเจ้าได้กลายเป็นศัตรูของพวกท่านเพราะข้าพเจ้าบอกความจริงกับพวกท่านหรือ? ¹⁷ คนเหล่านั้นเอาอกเอาใจพวกท่าน ไม่ใช่ด้วยความหวังดีเลย เขาอยากจะทำร้ายพวกท่าน เพื่อพวกท่านจะได้เอาอกเอาใจพวกเขา ¹⁸ การเอาอกเอาใจด้วยความหวังดีก็เป็นการดีอยู่ ไม่ใช่เฉพาะแต่ตอนเมื่อข้าพเจ้าอยู่กับพวกท่านเท่านั้น ¹⁹ โอ ลูกน้อยของข้าพเจ้าเอ๋ย ข้าพเจ้าต้องเจ็บปวดเพราะพวกท่านอีกจนกว่าพระผู้เป็นพระศรีอาริย์จะได้ก่อร่างขึ้นในตัวพวกท่าน ²⁰ ข้าพเจ้าต้องการจะอยู่กับพวกท่านเดี๋ยวนี้ และเปลี่ยนน้ำเสียงของข้าพเจ้า เพราะว่าข้าพเจ้ามีข้อสงสัยในพวกท่าน

คำเปรียบเทียบเรื่องนางฮาการ์และนางซาร่าห์

21 พวกท่านที่อยากอยู่ใต้บัญญัติหรือศีล พวกท่านไม่ได้ฟังบัญญัติหรือศีลหรือ? จงบอกข้าพเจ้าเถิด 22 เพราะมีคำเขียนไว้ว่า อับราฮัมมีลูกชายสองคน คนหนึ่งเกิดจากผู้หญิงที่เป็นทาส อีกคนหนึ่งเกิดจากผู้หญิงที่เป็นไท 23 ลูกที่เกิดจากผู้หญิงที่เป็นทาสนั้นก็เกิดตามเนื้อหนัง แต่ลูกที่เกิดจากผู้หญิงที่เป็นไทนั้นเกิดตามคำสัญญา 24 ข้อความนี้เป็นการเปรียบเทียบ ผู้หญิงสองคนนั้นได้แก่พันธสัญญาสองอย่าง คนหนึ่งมาจากภูเขาซีนาย คลอดลูกเป็นทาส คือ นางฮาการ์ 25 นางฮาการ์นั้นได้แก่ภูเขาซีนายในประเทศอาระเบีย ตรงกับกรุงเยรูซาเล็มปัจจุบัน เพราะกรุงนี้กับพลเมืองเป็นทาสอยู่ 26 แต่ว่ากรุงเยรูซาเล็มที่อยู่เบื้องบนนั้นเป็นไท เป็นแม่ของเราทั้งหลาย 27 เพราะมีคำเขียนไว้แล้วว่า “จงชื่นชมยินดีเถิด โอหญิงหมั้นผู้ไม่เคยคลอดลูก จงเปล่งเสียงโห่ร้อง เจ้าผู้ไม่ได้เจ็บครรภ์คลอดลูก เพราะว่าลูกของแม่ร้าง ก็ยังมีมากกว่าลูกของผู้ที่มีผัว” 28 พี่น้องทั้งหลาย บัดนี้เราเป็นลูกแห่งคำสัญญาเหมือนกันกับอิสอัค 29 แต่ในตอนนั้นผู้ที่เกิดตามเนื้อหนังได้ข่มเหงผู้ที่เกิดตามพระวิญญาณจนใด ทุกวันนี้ก็เป็นเหมือนกันฉันนั้น 30 แต่พระคัมภีร์ว่าอย่างไร ก็ว่า “จงไล่นางทาสกับลูกชายของนางไปเถิด เพราะว่าลูกชายของนางทาสจะเป็นผู้รับมรดกร่วมกับลูกชายของหญิงที่เป็นไทไม่ได้” 31 เหตุฉะนั้น พี่น้องทั้งหลาย เราไม่ใช่ลูกของนางทาส แต่เป็นลูกของนางที่เป็นไท

กาลาเทีย 5

เสรีภาพในฐานะที่เป็นบุตรธิดาพระเจ้า

1 เพื่อเสรีภาพนั้นเองพระเจ้าผู้เป็นพระศรีอาริย์ จึงได้ให้เราเป็นไท เหตุฉะนั้นจงตั้งมั่น และอย่าเข้าเทียมแอกเป็นทาสอีกเลย

2 ในตอนนี้ ข้าพเจ้าผู้มีชื่อว่าเปาโลขอบอกพวกท่านว่า ถ้าพวกท่านรับพิธีเข้าสู่น้ำต พระผู้เป็นพระศรีอาริย์จะทำประโยชน์อะไรให้แก่พวกท่านไม่ได้เลย 3 ข้าพเจ้าเป็นพยานให้ทุกคนที่รับพิธีเข้าสู่น้ำต รู้อีกว่า เขาถูกผูกมัดให้ทำตามบัญญัติหรือศีลทั้งหมด 4 ผู้ใดในหมู่พวกท่านที่เห็นว่าตัวเองเป็นคนบุญในความหลุดพ้นขั้นที่หนึ่งโดยบัญญัติหรือศีล พวกท่านก็ขาดจากพระเจ้าผู้เป็นพระศรีอาริย์ และหล่นจากพระคุณไปแล้ว 5 เพราะว่า โดยพระวิญญาณและความเชื่อพึ่งอาศัยในพระเจ้า เราก็รอดจากความหลุดพ้นที่เราหวังว่าจะได้รับ 6 เพราะว่าในพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์นั้น การที่รับพิธีเข้าสู่น้ำตหรือไม่ ก็ไม่เกิดประโยชน์อะไรเลย แต่ความเชื่อพึ่งอาศัยในพระเจ้า ที่แสดงออกเป็นโดยการกระทำตามพรหมวิหารสี่ อันได้แก่ เมตตา กรุณา มุติตา อุเบกขา นั้นต่างหากที่สำคัญกว่า

เรื่องส่วนตัวของเปาโลกับชาวกาลาเทีย

⁷ พวกท่านกำลังวิ่งแข่งกันดีอยู่แล้ว ใครเล่าขัดขวางพวกท่านไม่ให้เชื่อฟังความจริง ⁸ การเป่าหูเช่นนั้นไม่ได้มาจากพระเจ้าผู้เรียกพวกท่านทั้งหลาย ⁹ เชื่อขนมเพียงชนิดเดียวก็ทำให้แบ่งดิบฟูขึ้นได้ทั้งก่อน ¹⁰ ข้าพเจ้าไว้วางใจพวกท่านในพระเจ้าผู้เป็นนายว่า พวกท่านจะไม่เชื่อถืออย่างอื่น ฝ่ายผู้ที่มาครอบงำพวกท่านนั้น จะเป็นใครก็ตามจะต้องได้รับโทษ ¹¹ พี่น้องทั้งหลาย ถ้าข้าพเจ้ายังเผยแพร่โดยชักชวนให้คนรับพิธีเข้าสุหนัต ทำไมข้าพเจ้าจึงยังถูกข่มเหงอยู่อีกเล่า ถ้าเช่นนั้นทางเขนก็ไม่ใช่สิ่งที่ทำให้สะดุดแล้ว ¹² ข้าพเจ้าอยากให้คนเหล่านั้นที่ครอบงำพวกท่านตอนตัวเองเสีย

การรู้จักใช้เสรีภาพที่แท้จริง

¹³ พี่น้องทั้งหลาย ที่พระเจ้าเรียกท่านก็เพื่อให้มีเสรีภาพ อย่าเอาเสรีภาพของท่าน เป็นช่องทางที่จะปล่อยตัวไปตามเนื้อหนังที่เป็น กิเลส ตัณหา อุปาทาน และอวิชชา แต่จงรับใช้ซึ่งกันและกันด้วยพรหมวิหารสี่ อันได้แก่ เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขาเถิด ¹⁴ เพราะว่า บัญญัติหรือศีลทั้งหมดนั้นสรุปได้เป็นคำเดียว ว่า “จงมีพรหมวิหารสี่ อันได้แก่ เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขาต่อเพื่อนบ้านเหมือนมีต่อตัวเอง” ¹⁵ แต่ถ้าพวกท่านกัดกัน และกินเนื้อกันและกัน จงระวังให้ดี เกรงว่าพวกท่านจะทำให้กันย่อยยับไป

ผลของพระวิญญูญาณและการทำงานของเนื้อหนัง

¹⁶ แต่ข้าพเจ้าขอบอกว่า จงดำเนินชีวิตตามพระวิญญูญาณ อย่าสนองความต้องการของเนื้อหนังที่เป็น กิเลส ตัณหา อุปาทาน และอวิชชา ¹⁷ เพราะว่าความต้องการของเนื้อหนังต่อสู้พระวิญญูญาณ และพระวิญญูญาณก็ต่อสู้เนื้อหนัง เพราะทั้งสองฝ่ายเป็นศัตรูกัน ดังนั้นสิ่งที่ท่านทั้งหลายอยากทำจึงทำไม่ได้ ¹⁸ แต่ถ้าพระวิญญูญาณนำท่าน ท่านก็ไม่ได้อยู่ใต้บัญญัติหรือศีล ¹⁹ ผลผลิตของเนื้อหนังที่เป็น กิเลส ตัณหา อุปาทาน และอวิชชานั้น เห็นได้ชัด คือการเล่นชู้ หรือมีกิ๊ก การล่วงประเวณี การโสโครก การลามก ²⁰ การนับถือรูปเคารพ การนับถือพ่อมดหมอผี การเป็นศัตรูกัน การวิวาทกัน การริษยากัน การโกรธกัน การโต้เถียงกัน การใส่สุม การแตกก๊กกัน ²¹ การอิจฉากัน การฆาตกรรม การกินเหล้าเมาสุรา การเล่นเป็นพาลเกเร และสิ่งอื่น ๆ ในทำนองนี้อีก เหมือนดังที่ข้าพเจ้าได้เตือนพวกท่านมาก่อน บัดนี้ข้าพเจ้าขอเตือนพวกท่านเหมือนกับที่เคยเตือนมาแล้วว่า คนที่ทำเช่นนั้นจะไม่มีส่วนในอาณาจักรของพระเจ้า ²² ฝ่ายผลผลิตของพระวิญญูญาณนั้นคือ พรหมวิหารสี่ อันได้แก่ เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา ความปลาบปลื้มใจ สันติภาพ และสันติสุข ความอดกลั้นใจ ความปรานี ความดี ความสัตย์ซื่อ ²³ ความสุภาพอ่อนน้อมถ่อมตน การรู้จักบังคับตัวเอง เรื่องเหล่านี้ไม่มีบัญญัติหรือศีลห้ามไว้เลย ²⁴ ผู้ที่เป็นของพระเจ้าเป็นพระศรีอาริย์ได้เอาเนื้อหนัง ที่เป็น กิเลส ตัณหา อุปาทาน และอวิชชาไปตรึงไว้ที่กางเขนแล้ว

²⁵ ในเมื่อเรามีชีวิตอยู่โดยพระวิญญูญาณ ก็จงดำเนินชีวิตตามพระวิญญูญาณเถิด ²⁶ เราอย่าถือตัวอย่าอวดโอ้อวดกัน และอย่าอิจฉาริษยากันเลย

กาลาเทีย 6

จงช่วยรับภาระของกันและกัน

¹ พี่น้องทั้งหลาย ถ้าแม้จับผู้หนึ่งผู้ใดที่ฝ่าฝืนประการใดได้ พวกท่านที่อยู่ฝ่ายพระวิญญาณ จงช่วยผู้นั้นด้วยใจสุภาพให้เขากลับตั้งตัวใหม่ โดยคิดถึงตัวเอง เกรงว่าพวกท่านจะถูกชักจูงให้หลงไปทำ เหมือนกันกับเขา ² จงช่วยรับภาระของกันและกัน พวกท่านจึงจะทำให้ บัญญัติหรือศีลของพระผู้เป็นพระ ศรีอารีย์สำเร็จ ³ เพราะว่าถ้าผู้ใดถือตัวว่าเป็นคนสำคัญ ทั้ง ๆ ที่เขาไม่สำคัญอะไรเลย ผู้นั้นก็หลอกตัวเอง ⁴ ขอให้ทุกคนสำรวจการงานของตัวเองจึงจะมีอะไร ๆ ที่จะอวดได้ในตัว ไม่ใช่นำไปเปรียบเทียบกับคนอื่น ⁵ เพราะว่าทุกคนต้องแบกภาระของตัวเอง

⁶ ส่วนผู้ที่รับคำสอนแล้ว จงแบ่งสิ่งที่ดีทุกอย่างให้แก่ผู้ที่สอนตัวเองเถิด

⁷ อย่าเข้าใจผิดเลย พวกท่านหลอกลวงพระเจ้าไม่ได้ เพราะว่าผู้ใดหว่านอะไรลงไป ก็จะได้ เก็บเกี่ยวสิ่งนั้น ⁸ ผู้ที่หว่านเกี่ยวกับเรื่องของเนื้อหนังที่เป็น กิเลส ตัณหา อุปาทาน และอวิชชาของตัวเอง ก็จะได้เก็บเกี่ยวความเศร้าเปื่อยจากเนื้อหนังนั้น แต่ผู้ที่หว่านเกี่ยวกับเรื่องของพระวิญญาณ ก็จะได้เก็บเกี่ยวชีวิต เข้าสู่นิพพานจากพระวิญญาณนั้น ⁹ อย่าให้เราเบื่อน่ายในการทำความดี เพราะว่าถ้าเราไม่ท้อใจแล้ว เราก็จะเก็บเกี่ยวในเวลาอันที่เหมาะสม ¹⁰ เหตุฉะนั้นเมื่อเรามีโอกาสให้เราทำความดีกับคนทั้งหลาย และโดยเฉพาะอย่างยิ่งกับคนที่อยู่ในครอบครัวที่มีความเชื่อพึ่งอาศัยในพระเจ้า

คำเตือนตอนสุดท้าย

¹¹ พวกท่านจงสังเกตดูตัวอักษรที่ข้าพเจ้าเขียนถึงพวกท่านด้วยมือของข้าพเจ้าเองว่า ตัวใหญ่ ขนาดไหน? ¹² คนที่อยากได้น้ำตามเนื้อหนัง ที่เป็น กิเลส ตัณหา อุปาทาน และอวิชชานั้น เขาบังคับให้ พวกท่านรับพิธีเข้าสู่หนัศ เพื่อเขาจะไม่ได้ถูกข่มเหง เพราะเรื่องกางเขนของพระผู้เป็นพระศรีอารีย์เท่านั้น ¹³ ถึงแม้คนที่เข้าสู่หนัศแล้วก็ได้ทำตามบัญญัติหรือศีล แต่เขาอยากที่จะให้พวกท่านเข้าสู่หนัศ เพื่อเขา จะได้เอาเนื้อหนังที่เป็น กิเลส ตัณหา อุปาทาน และอวิชชาของท่านไปอวด ¹⁴ แต่ข้าพเจ้าไม่ต้องการอวด นอกจากเรื่องกางเขนของพระเยซูผู้เป็นพระศรีอารีย์ พระเจ้าผู้เป็นนายของเรา ซึ่งโดยกางเขนนั่นโลกตรึงไว้ แล้วจากข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็ตรึงไว้แล้วจากโลก ¹⁵ เพราะว่าในพระเยซูผู้เป็นพระศรีอารีย์ การที่ถือพิธี เข้าสู่หนัศหรือไม่ ไม่เป็นเรื่องสำคัญอะไรเลย แต่การที่ถูกสร้างใหม่นั้นสำคัญกว่า ¹⁶ สันติภาพ และสันติสุข และความกรุณาจากพระเจ้า จงมีแก่ทุกคนที่ทำตามกฎนี้ และแก่ชนอิสราเอลของพระเจ้า

¹⁷ ตั้งแต่นี้ไป ขออย่าให้ผู้ใดมารบกวนข้าพเจ้าอีก เพราะว่าข้าพเจ้ามีรอยประทับตราของพระ เยซู ติดอยู่ที่กายของข้าพเจ้าแล้ว

18 พี่น้องทั้งหลาย ขอให้พระคุณของพระเยซูผู้เป็นพระศรีอาริย์ พระเจ้าผู้เป็นนายของเรา จงอยู่กับจิตวิญญาณของพวกท่านทั้งหลายเถิด สาธุ